

DE AFDWALING VAN DE VERLOREN ZOON hjms

Geliefde broeders en zusters, het verhaal over afdwaling van de verloren zoon kunnen wij vinden in het evangelie van Lukas, hoofdstuk 15. Voor een beter begrip van de geestelijke betekenis van dit verhaal is het echter goed om te weten dat de hoofdstukken Lukas 12-17 in de orde van de Tabernakel staan geschreven in het teken van het Voorhangsel (in die Tabernakel).

In de studie "[BELANG van de Tabernakel – het](#)" welke u eveneens op deze website kunt vinden, verklaarde ik u reeds dat Gods raadsplan ontdekt kan worden in (de offerdienst van) het Tabernakelcomplex van de oude Israëlitische godsdienst. De gehele Tabernakel der getuigenis (Ex. 38:21; Openb. 15:5) getuigt ons van Jezus, de centrale Persoon in Gods raadsplan. In schaduwbeeld kan in de Tabernakel zelfs Zijn aardse bediening zoals beschreven in de vier evangelieën worden ontdekt. Elk evangelie toont ons de orde van de Tabernakeldienst.

U zult daarom de geestelijke betekenis van Lukas 15 beter verstaan, als u bij de bestudering alle aspecten rondom het Voorhangsel in de Tabernakel in uw gedachten neemt, cq. de scheuring van het Voorhangsel in de tempel toen Jezus stierf aan het kruis.

Lukas 15 wordt soms ook het hoofdstuk van de verloren zaken genoemd. Achtereenvolgens is er sprake van een verloren schaap, een verloren penning en een verloren zoon. Maar we zien dat er sprake is van enkele aanmerkelijke verschillen in deze drie gelijkenissen. Het bereikte niveau in het geestelijke leven, waarnaar de gelijkenis verwijst, verschilt. Én er is verschil als het gaat om (de wijze van) het terugbrengen of terugvinden van hetgeen dat verloren was.

Het verloren schaap in Luk. 15:1-7 had zijn kudde verlaten, was verdwaald in de woestijn en werd teruggebracht door zijn herder. Die herder verwijst natuurlijk naar onze Heiland Jezus Christus. Hij kwam op aarde om in de woestijn van de wereld verloren zondaren te zoeken. En Hij redde hen door Zijn offer aan het kruis (het beeld van het koperen Brandofferaltaar in de Voorhof van de Tabernakel), waarna de hemelse heirscharen in vreugde uitbarsten als zich zelfs maar één zondaar bekeert.

We zouden daarom kunnen zeggen dat er hier sprake is van de werking van de Zoon van God t.a.v. een Voorhofsafdwaling.

Broeders en zusters, wellicht zult u nu zeggen dat Luk. 15 toch in het teken stond van het Voorhangsel? Dat is helemaal juist, doch de Heilige Geest wil ook, dat wij beseffen dat er gradaties in onze geestelijke afdwalingen zijn. Indien wij niet alert zijn, kunnen wij op élk niveau in ons geestelijk leven afdwalen. Wij kunnen terugkeren in de wereld, maar wij kunnen óók onze eerste liefde verlaten (Openb. 2:4) of geestelijk lauw worden (Openb. 3:15-16). Maar terwijl de verloren zondaar met liefde door de Herder Zélf wordt gezocht, eist God bij het verlaten van onze eerste liefde of het lauw worden dat wij zelf actie ondernemen om terug te keren (Openb. 2:5; 3:18-21). Voor een beter begrip van een afdwaling in relatie tot het Voorhangsel moeten wij ook andere afdwalingen kunnen begrijpen.

De verloren penning in Luk. 15:8-11 werd teruggevonden door een vrouw die één van haar tien penningen had verloren. In het Woord van God is een vrouw heel vaak het beeld van de Gemeente (Efez. 5:31-32) en zij was in het bezit van tien penningen. Deze tien penningen zijn het beeld van de 9 gaven van de Heilige Geest plus de liefdegave van God de Vader. Geestelijk gesproken vertoefde zij dus in het Heiligdom van de Tabernakel. Zij had een leven van heiligmaking. Maar toen verloor zij de penning van de liefde. Want de liefde is altijd het eerste dat kinderen Gods verliezen als zij afdwalen. Maar zij zat niet bij de pakken neer! Zij ontstak een kaars dat een beeld is van het Licht van de Heilige Geest (het beeld van de Gouden Kandelaar in het Heiligdom van de Tabernakel). En bij dat openbarende Licht keerde zij haar huis om met bezemen, die ons verwijzen naar het Woord van God (het beeld van de Tafel der Toonbroden in de Tabernakel). Tótdat zij de penning der liefde terugvond,

waarna zij in grote blijdschap ontstak en feest vierde met haar burinnen en haar vriendinnen. Dit feest verwijst naar de onderlinge vreugdevolle fellowship tussen waarachtig christelijke gemeentes van wedergeboren kinderen Gods. Ten aanzien van deze gelijkenis kunnen we zeggen, dat er sprake is van de werking van de Heilige Geest t.a.v. een Heiligdomsafdwaling.

In Luk. 15:12-32 is er sprake van een verloren zoon. Maar terwijl de vrouw snel reageerde nadat zij zich realiseerde dat zij zich bevond op een weg van afdwaling, verliet de verloren zoon in zijn afdwaling zelfs het ouderlijk huis en zijn vader. In schaduwbeeld verliet hij God de Vader en de Gemeente. En de reden waarom hij terugkeerde naar zijn ouderlijk huis was, dat hij tot bezinning was gekomen en had bedacht hoe goed hij het eens in het huis van zijn vader had gehad en hoe liefdevol zijn vader altijd was geweest.

Indien er in het Nieuwe Testament wordt gesproken over zonen, dan worden er geestelijk volwassen zonen bedoeld in tegenstelling tot kleine kinderen of babies (Hebr. 12:5-8). En zonen van God zijn geen dienstknechten, maar Gods erfgenamen (Gal. 4:7).

Zo vertelt Joh. 1:12 ons hoe wij kinderen Gods kunnen worden. In het Grieks is dat *“teknon”*, dat wil zeggen *“een klein kind”*. Maar Rom. 8:14 vertelt ons dat kinderen Gods worden geleid door de Heilige Geest. In het Grieks staat hier het woord *“huios”*, dat duidt op *“volwassen zonen”*. Voor een duidelijk begrip: Jezus was de *teknon* van Maria, maar was Hij de *huios* van God. Zonen zijn daarom volwassen kinderen Gods. En broeders en zusters, volwassen zonen worden niet alleen geleid door de Heilige Geest, maar zij zijn ook aanbidders van God. Aanbidding verwijst in schaduwbeeld naar het Gouden Wierookaltaar, dat vlák vóór het Voorhangsel stond dat de afscheiding was van het Allerheiligdom. Het is de plaats waar de Liefde van God in ons hart wordt uitgestort.

In geestelijk opzicht is hier daarom sprake van een Allerheiligdomsafdwaling, omdat een (geestelijk) volwassen zoon werd teruggebracht door de liefdewerkingen van God de Vader. Het Allerheiligdom is het domein van God de Vader, Die in Zijn schijnende heerlijkheid (Chekinah Glorie) woont op de Arke des Verbonds. En één van de objecten in het Allerheiligdom was het Gouden Wierookvat. Dit gouden vat werd gevuld met de brandende specerijen van het Gouden Wierookaltaar en daarna door de hogepriester als een teken van aanbidding binnen in het Allerheiligdom geplaatst.

Geliefde broeders en zusters, wij zullen nu het opmerkelijke verhaal van de verloren zoon in Luk. 15:11-32 eerst in z'n geheel lezen. Daarna zullen wij er vers voor vers wat dieper op ingaan.

Vers 11 – *“En Hij zeide: Een zeker mens had twee zonen.”*

Broeders en zusters, er is hier sprake van twee zonen van hun vader. En omdat de bijbel niet alleen een boek is vol mooie verhalen maar ook een geestelijk boek, zien wij hier meteen in schaduwbeeld de relatie tussen God de Vader en zijn kinderen. Deze twee zonen waren dus kinderen Gods. En zelfs meer, zij waren zonen en zoals wij hiervoor reeds hebben gezien, waren zij dus geestelijk gegroeid tot volwassenheid. En dit aspect, zoals zal blijken, was de uiteindelijke redding van de jongste zoon. Het fundament van zijn bekering, zijn geloof in Jezus, was goed gebleken.

Vers 12 – *“En de jongste van hen zeide tot den vader: Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt. En hij deelde hun het goed.”*

Broeders en zusters, uit genade zijn kinderen Gods mede-erfgenamen met Christus en wij mogen wederom uit genade geweldige hemelse zegeningen ontvangen. Maar dat hebben wij niet verdiend! Wij kunnen daarom niet zeggen: *“het komt ons toe”*. Wij zullen immers die zegeningen uit genade ontvangen. Wat ons wel toekomt, is een eeuwige dood tengevolge van onze afschuwelijke, zwarte zonden. Maar uit genade mogen wij nu eeuwig leven ontvangen.

Omdat dit verhaal een geestelijke strekking heeft, ligt het voor de hand dat het deel van de erfenis dat hij opeiste bepaalde geestelijke zegeningen betreft. Maar hij was er nog niet klaar

voor om ze te ontvangen. Hij was nog niet rijp genoeg. Het was nog te vroeg. Een erfenis wordt toch pas uitgekeerd ná het overlijden van de erflater en de vader leefde toch nog? Het was dus tevens onbeschaamd wat de jongste zoon vroeg.

De conclusie moet daarom zijn dat de jongste zoon van zijn geestelijk hoge peil was afgevalen tengevolge van zijn zelfgerechtigheid en zijn hoogmoed. In het volgende vers zullen we zien dat hij de wereld introk. M.a.w. hij had het wel zo'n beetje gezien in het huis van zijn vader. Dus hij was óók nog geestelijk lauw geworden.

Vers 13, 14 – *“En niet vele dagen daarna, de jongste zoon, alles bijeenvergaderd hebbende, is weggereisd in een ver gelegen land, en heeft aldaar zijn goed doorgebracht, levende overdadiglijk. En als hij het alles verteerd had, werd er een grote hongersnood in datzelfde land, en hij begon gebrek te lijden.”*

De jongste zoon wilde zien of het beter was in de wereld dan bij zijn vader. In dit verhaal verliet hij het vaderhuis daadwerkelijk. Maar in onze tijd hoeft u heus niet de gemeente daadwerkelijk te verlaten om tóch weg te reizen naar dat vergelegen land: de wereld. Want terwijl u nog alle diensten bezoekt en meedoet aan alle activiteiten, kunt u toch reeds geestelijk vertrokken zijn en volop van de wereldse verleidingen genieten. Maar gelooft u mij, broeders en zusters, als u in de wereld vertoeft, dan ben u in no time door alle geestelijke zegeningen heen die u ooit van de Vader hebt ontvangen. Daar zorgt satan en zijn horde van demonen beslist wel voor. En het gevolg zal zijn, dat er een grote geestelijke hongersnood in uw hart komt, zodanig dat u gebrek gaat lijden. M.a.w. uw geestelijke gezondheid zal verslechteren en worden ondermijnd.

Vers 15, 16 – *“En hij ging heen, en voegde zich bij een van de burgers deszelfs lands; en die zond hem op zijn land om de zwijnen te weiden. En hij begeerde zijn buik te vullen met den draf, dien de zwijnen aten; en niemand gaf hem dien.”*

In plaats dat hij onmiddellijk naar zijn vaders huis terugkeerde, misschien uit schaamte, ging hij hulp zoeken bij een burger van dat land, dus bij een ongelovige. Zijn geestelijke afdwaling werd dus nog dieper. Want de taak die hij kreeg toebedeeld was het weiden van en draf geven aan de zwijnen. Draf is een stinkend, onooglijk, vloeibaar voer speciaal bestemd voor varkens, die immers alles eten. Zwijnen zijn in het Woord van God het beeld van wereldlingen en dan met name van hen die zich uitleven (wentelen) in de vuiligheid van de wereld (Lev. 11:7; Deut. 14:8; Spr. 11:22; Matt. 7:6; 2 Petr. 2:22). Dus wat moest de jongste zoon in overdrachtelijke zin doen? In de gelegenheden waar pure wereldlingen genieten van hun dubieuze, kortstondige vertier moest hij er voor zorgen dat zij vermaakt werden. En zijn honger was inmiddels zó groot geworden, dat hij begeerde om zijn buik te vullen met die smerige draf van de zwijnen. Hij trachtte tevergeefs zijn geestelijke honger te stillen met het plezier en de vreugde van de wereldlingen.

Maar gelukkig begon er zich iets in hem te roeren!

Vers 17, 18, 19 – *“En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoe vele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger! Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u; En ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen.”*

De jongste zoon kwam tot zichzelf, want een waarachtig kind van God vindt nooit bevrediging, ook niet als is hij afgedwaald, in de vreugde van de wereld. En hij herinnerde zich de overvloed die hij thuis bij zijn vader had gehad. *“De gehuurde loontrekkers en de knechten van mijn vader hebben overvloed en ik verga van de honger”*, dacht hij.

Hij gedacht aan de liefde van zijn vader. En dit is de werking van God de Vader. Hij beroert met Zijn liefde ons hart om ons tot inkeer te brengen. Prijst God dat wij een hemelse Vader hebben, Die altijd met Zijn Liefde ons op het rechte pad wil houden.

De jongste zoon wilde opstaan, naar Zijn vader gaan en al zijn zonden belijden en hij was bereid om in zijn vaders huis de laagste positie, die van een knecht en huurling in te nemen. Hij was bereid om de speciale voorrechten van het zoonschap op te geven.

En dit is de goede manier om alles in orde te maken. Maar we zien ook dat de jongste zoon niet alleen bij zijn voornemens bleef. Hij ging ook werkelijk op weg naar zijn vader. Maar geliefde broeders en zusters, laten wij toch vooral niet denken, dat wij zélf hen, die eens een hoge geestelijke standaard hadden bereikt maar afvallig werden, zouden kunnen bekeren. De Enige Die dat kan, is God de Vader, Die met Zijn grote Liefde het hart van de afvallige kan bereiken. Natuurlijk moeten wij hen wijzen op hun verkeerde wandel, maar met een bede in ons hart dat God hun hart zal ontgooien door Zijn grote Liefde. Laten we Hebr. 6:4-8 lezen: *“Want het is onmogelijk, degenen, die eens verlicht geweest zijn, en de hemelse gave gesmaakt hebben, en des Heiligen Geestes deelachtig geworden zijn, En gesmaakt hebben het goede woord Gods, en de krachten der toekomstige eeuw, En afvallig worden, die, zeg ik, wederom te vernieuwen tot bekering, als welke zichzelf den Zoon van God wederom kruisigen en openlijk te schande maken. Want de aarde, die den regen, menigmaal op haar komende, indrinkt, en bekwaam kruid voortbrengt voor degenen, door welke zij ook gebouwd wordt, die ontvangt zegen van God; Maar die doornen en distelen draagt, die is verwerpelijc, en nabij de vervloeking, welke einde is tot verbranding.”* Een kind van God dat is gedoopt en vervuld met de Heilige Geest, op geestelijk gebied alles heeft meegemaakt, qua geestelijke zegeningen veel heeft ontvangen en veel weet van het Woord van God, maar afvallig wordt, kunnen wij nooit zelf terug brengen tot God. Het heeft geen zin om hem over de Heer Jezus te vertellen, want dat weet hij immers al. Alléén de liefde van God de Vader kan zijn hart nog bereiken. Die Liefde mogen wij hem uiteraard proberen te tonen. En wanneer hij dan inderdaad zijn hart opent, dan is dat een héél grote genade.

De gelijkenis van de verloren zoon bewijst ons dat, hoewel het schriftgedeelte Hebr. 6:4-8 in de richting van een onontkomelijk oordeel wijst, Gods Liefde en Genade tot het laatst toe zal proberen om de verloren zondaar te behouden. Is God niet goed, broeders en zusters?

Vers 20, 21 – “En opstaande ging hij naar zijn vader. En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toe lopende, viel hem om zijn hals, en kuste hem. En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden.”

Zijn vader zag hem al van ver. Is dat niet wonderlijk? Misschien had de vader wel elke dag op de uitkijk gestaan en zich afgevraagd: *“Komt mijn zoon misschien vandaag terug?”* Maar de vader was nooit actief zelf op reis gegaan om zijn zoon op te zoeken, want hij wist dat dit geen zin zou hebben gehad.

Wát een vreugde moet de vader dan ook hebben ervaren toen hij zijn zoon terug zag komen. Zijn hart werd bewogen met diepe, innerlijke blijdschap. De vader was zo blij, dat hij zijn zoon zelfs tegemoet liep. Hij viel hem om de hals en kuste hem. Ja, broeders en zusters, zo is onze God. Hij wacht tot wij één stap in Zijn richting doen en dan rent Hij ons tegemoet. Want Hij weet dat het voor de afgedwaalde dan niet meer zo moeilijk is om zijn zonden te belijden. En de verloren zoon beleed inderdaad zijn zonden met een diep berouw.

Wat zou het voor hem moeilijk zijn geweest om de zonden te belijden, indien zijn vader een kille en afwachtende houding zou hebben aangenomen. Maar zo was het niet. God onze Vader brandt van liefde voor ons en helemaal als Hij ziet dat wij ons willen bekeren.

Vers 22-24 – “Maar de vader zeide tot zijn dienstknechten: Brengt hier voor het beste kleed, en doet het hem aan, en geeft hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten; En brengt het gemeste kalf, en slacht het; en laat ons eten en vrolijk zijn. Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden! En zij begonnen vrolijk te zijn.”

Is het niet wondervol dat de vader zijn zoon in zijn oude positie herstelde? Hij maakte hem geen dienstknecht, oh nee!

De vader gaf hem allereerst het beste kleed. Dat kleed verwijst naar het kleed der gerechtigheid dat wij ontvangen, nadat wij onze zonden door het geloof in Zijn Zoon hebben beleeden (Openb. 3:4-5; 19:8). De vader gaf hem ook een ring, verwijzend naar een nieuw liefdesverbond. Hij gaf hem schoenen, dat wil zeggen de bereidheid om het evangelie te verkon-

digen (Efez. 6:15; Rom. 10:15). En last but not least gaf de vader hem het gemeste kalf, dat verwijst naar de diepte van het profetische Woord van God, dat heiligmaking in ons bewerkstelligt en ons daardoor een onuitsprekelijke vreugde geeft (Jes. 25:6).

Broeders en zusters, zijn wij allen ook niet vaak als die verloren zoon, afgedwaald in een vergelegen land, terwijl wij overigens nog in de kerk komen, en begeren we ook onze buik niet vaak te vullen met de vieze draf van deze wereld? Maar ik wil toch ook nog enige woorden wijden aan de negatieve reactie van de oudste zoon, toen zijn broertje veilig naar huis was terug gekeerd. Als een waarschuwing!

Vers 25-32 – “En zijn oudste zoon was in het veld; en als hij kwam, en het huis genaakte, hoorde hij het gezang en het gerei, En tot zich geroepen hebbende een van de knechten, vroegde, wat dat mocht zijn. En deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond weder ontvangen heeft. Maar hij werd toornig, en wilde niet ingaan. Zo ging dan zijn vader uit, en bad hem. Doch hij, antwoordende, zeide tot den vader: Zie, ik dien u nu zo vele jaren, en heb nooit uw gebod overtreden, en gij hebt mij nooit een bokje gegeven, opdat ik met mijn vrienden mocht vrolijk zijn. Maar als deze uw zoon gekomen is, die uw goed met hoeren doorgebracht heeft, zo hebt gij hem het gemeste kalf geslacht. En hij zeide tot hem: Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden.”

De oudste zoon was helemaal niet blij, dat zijn broer terug was gekomen en die overvloedige zegen van zijn vader had ontvangen. In plaats dat hij gelukkig en opgelucht was dat zijn broer gezond en wel was teruggekeerd, werd hij zelfs boos en jaloers. Zijn negatieve houding bewees in feite ook, dat hij gedurende al die jaren van afwezigheid van zijn broer nooit voor zijn behoud had gebeden. Misschien had hij zich wel steeds geërgerd aan zijn broertje en na diens vertrek gedacht: “Zo, opgeruimd staat netjes”.

De hamvraag die ieder zichzelf nu zou moeten stellen is: “Ben ik ook zo als de oudste zoon? De oudste zoon was zo hoogmoedig: “Ik dien u zo vele jaren en heb nooit gezondigd.”

Wat een hoogmoed! In feite bezat hij geen echte, diepe relatie van een kind met zijn vader.

Reageren wij ook zo, als iemand na een lange tijd weer in de gemeente terugkeert?

Veroordelen wij zo iemand om al hetgeen hij of zij fout heeft gedaan? Kijken wij die persoon dan met de nek aan? Zijn wij verontwaardigd als die persoon weer wordt gezegend?

Zo ja, dan moeten juist wij ook ons bekeren!

Want hoewel wij op onze post zijn gebleven, is er dan toch reeds sprake van een geestelijke afdwaling in ons hart. Want onze relatie met God onze Vader bleek niet meer de relatie van een zoon t.o.v. zijn Vader te zijn. Neen, hoewel wij vrijelijk over al de bezittingen van de Vader konden beschikken en Hem op Zijn Vaderschap mochten aanspreken, hebben wij uit onszelf genoeg genomen met de relatie van een dienstknecht t.o.v. zijn meester. Wij maken onszelf dan gelijk aan de knechten, want wij mogen de vrijmoedigheid nemen om van onze Vader te nemen en te vragen wat wij willen. Omdat alles van de Vader ook van ons is. Nee, broeders en zusters, wij moeten blij zijn om elke zondaar die zich bekeert.

Ik wil deze bijbelverkundiging beëindigen met het lezen van Zach. 3:1-5. Er wordt ons in dit schriftgedeelte een beeld getoond van een persoon, die eveneens een geheel nieuwe kledij ontving van God de Vader.

“Daarna toonde Hij mij Josua, den hogepriester, staande voor het aangezicht van den Engel des HEEREN; en de satan stond aan zijn rechterhand, om hem te wederstaan. Doch de HEERE zeide tot den satan: De HEERE schelde u, gij satan! ja, de HEERE schelde u, Die Jeruzalem verkiest; is deze niet een vuurbrand uit het vuur gerukt? Josua nu was bekleed met vuile klederen, als hij voor het aangezicht des Engels stond. Toen antwoordde Hij, en sprak tot degenen, die voor Zijn aangezicht stonden, zeggende: Doet deze vuile klederen van hem weg. Daarna sprak Hij tot hem: Zie, Ik heb uw ongerechtigheid van u weggenomen, en Ik zal u wisselklederen aandoen. Dies zeg Ik: Laat ze een reinen hoed op zijn hoofd zetten. En zij zetten dien reinen hoed op zijn hoofd, en zij togen hem klederen aan; en de

Engel des HEEREN stond daarbij.”

Hier zien wij Josua, de hogepriester. Maar in schaduwbeeld zien wij Jezus staan, onze hemelse Hogepriester. De naam Jezus is immers de Griekse vorm van het Hebreeuwse Josua dat betekent “*de Heere redt*”. Daar stond het onschuldige Lam van God, Die nooit Zelf had gezondigd (Hebr. 4:15). Ook Pilatus, Zijn rechter, vond geen schuld in Hem (Luk. 23: 13-15, 20-22). Maar Jezus stond daar bekleed met de vuile klederen van ónze zonden en ongerechtigheid. Maar door Gods Opstandingskracht was Hij gerukt uit het vuur van de hel. Daar in de hel daar overwon Hij satan en daar overwon Hij de dood voor ons, opdat wij zouden mogen leven. En God gaf Hem opnieuw de zuivere, witte klederen der gerechtigheid, die Jezus eens droeg vóórdát onze zonden op Hem werden gelegd.

Eens waren wij door onze zonden bekleed met klederen van ongerechtigheid, terwijl de onschuldige Zoon van God bekleed was met het kleed der gerechtigheid. Maar toen wij Jezus aannamen, nam God het kleed van gerechtigheid van Zijn Zoon af en legde dat op ons, terwijl Hij ons kleed van ongerechtigheid op Zijn Zoon legde. En omdat Jezus onze vieze klederen droeg, moest Hij worden gekruisigd.

Broeders en zusters, wat geweldig dat wij dit kleed der gerechtigheid uit genade mochten ontvangen. Laten wij ons best doen om dit kleed niet wederom te verliezen. Amen.